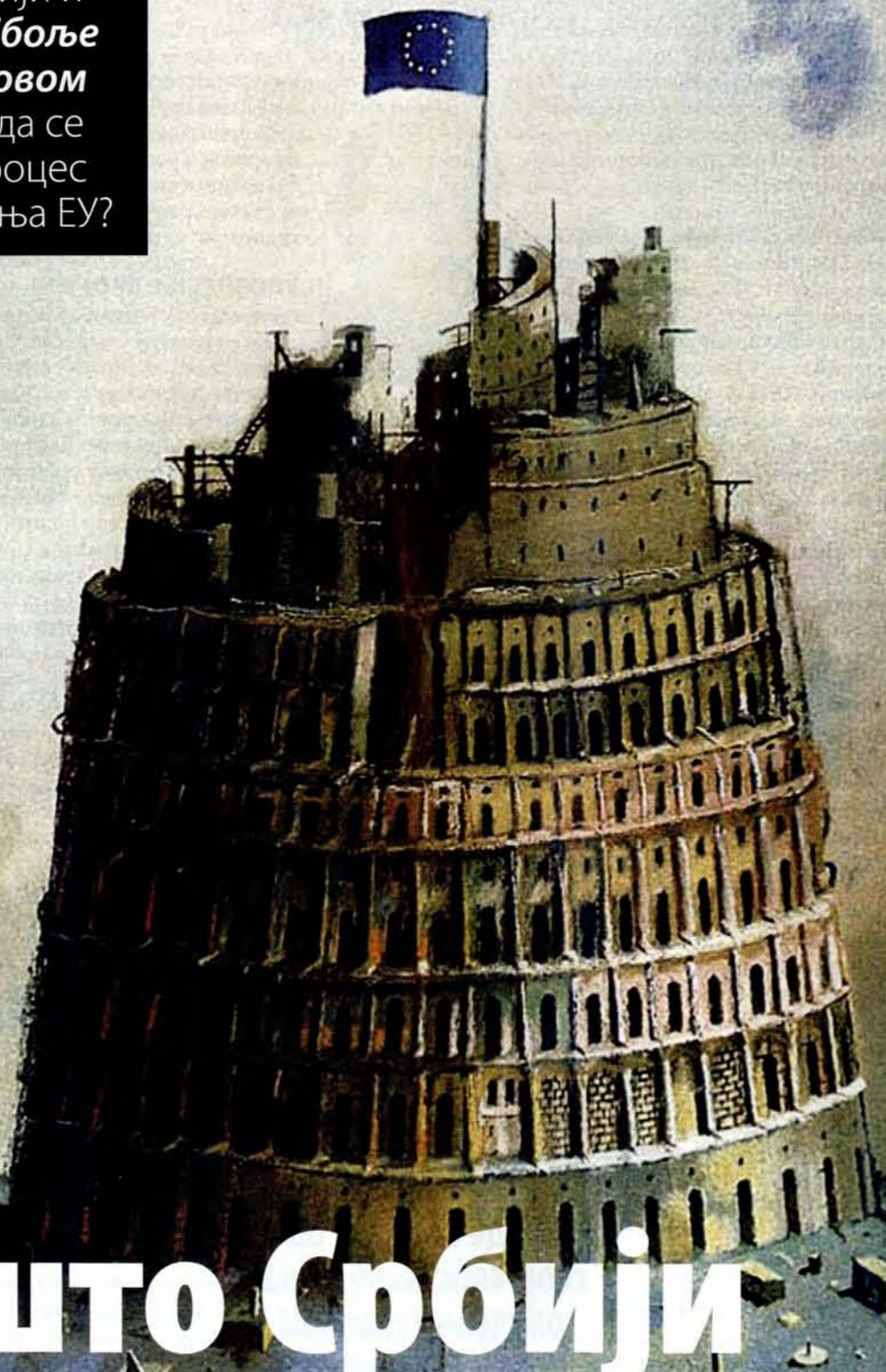

Због чега је Европски савет учинио велику услугу Србији и зашто је **најбоље решење у овом моменџу** да се замрзне процес придруживања ЕУ?

Зашто Србији није место у ЕУ

Поводом недавне одлуке Европског савета да се одложи разматрање кандидатуре Србије за чланство у Европској унији (ЕУ) до марта идуће године, грађани Србије уместо да буду разочарани требало би да схвате да им је учињена велика услуга. Мишљење две чланице ЕУ, Немачке и Аустрије, превагнуло је упркос повољној оцени Европске комисије (ЕК). Верује се да се иза леђа Немачке крило још неколико земаља које не желе да виде Србију у ЕУ, односно које желе да продуже даљу агонију и мрцварење Србије док је тотално не понизе и не доведу до тога да експлицитно призна Косово као независну државу. Дубоко верујемо да даље понижење Србије и српског народа неће бити заустављено, јер су одавно видљиви планови за даље распарчавање српских земаља и српског националног бића. Председник Тадић је пристао на „преговоре о добросуседским односима“ са такозваном „косовском владом“ које надгледа ЕУ и тиме је у суштини имплицитно признао независност Косова. Томе у прилог иде и катастрофални Споразум о „печату“ и „заједничкој контроли административних прелаза, односно граница“, као и предаја копија матичних књига Приштини, које су Срби на Косову доживели као издају, а Хашим Тачи, највећи криминалац на Балкану, као де јуре признање независности Косова.

У овом чланку ћемо изнети наше образложење зашто сматрамо да је Европски савет учинио велику услугу Србији и зашто је најбоље решење у овом моменту да се замрзне процес придруживања ЕУ. Сви одговорни за дебакл српске политике морају да поднесу неопозиве оставке, а избори на свим нивоима морају под хитно да се распишу. Да би опстала, Србија мора драстично да промени своју досадашњу Европски оријентисану политичку, економску и фискалну политику, и да се

Пишу проф. др ЈАСМИНА ВУЈИЋ и др ВОЈИН ЈОКСИМОВИЋ

у свим сферама окрене својим националним интересима и развоју дугорочне стратегије опстанка у ово кризно време.

СУМРАК ЕВРОЗОНЕ Можда је у не тако давној прошлости идеја о стварању Европске уније била веома привлачна: брисање граница и формирање јаке економске заједнице, која ће моћи равноправно да конкурише на свим светским тржиштима, где ће све чланице бити равноправне и где ће се одлуке доносити консензусом, а не прегласавањем или диктатом најјачих, где ће радна снага моћи несметано да конкурише и циркулише на целом тржишту рада ЕУ, где ће образовни систем бити хармонизован и бесплатан школовање омогућено за све. Као и у много примера у прошлости, овакви идеалистички концепти се обично претворе у своју супротност, јер се нуде као добро зашећерена горка пилула за народ, као што се то десило и у случају бивше Југославије или бившег Совјетског Савеза.

ЕУ у овом моменту подсећа на брод који убрзано тоне (Титаник), вучен тежином ланца бирократије која се стално повећава. На делу је застрашивање чланица ЕУ не би ли се одрекле и оно мало суверености и самосталности које су задржале уласком у ЕУ. Док се убрзано спроводи централизовање политичке, економске и фискалне политике, и док се о питањима од значаја за милионе људи у ЕУ одлучује у уском кругу бриселских добро плаћених бирократа, дотле се

суверене државе намерно распарчавају на „европске регије“ које ни политички, ни економски не могу да парирају моћној бриселској бирократији. Овај процес је најбоље објаснио Јоже Менцингер, први министар економије у словеначкој влади, који је недавно изјавио да „у економском погледу Словенија више није држава, већ само регија Европске уније“. Он даље објашњава да је Словенија потпуно зависна од ЕУ, јер „70 одсто извоза иде у Унију, она води рачуна о порезима и систему, о новцу се старају у Франкфурту, а граница одавно нема“.

Ако погледамо уназад кроз хронологију настанка ЕУ, Унија је несумњиво била привлачна пре доношења Споразума у Мастрихту (The Maastricht Treaty), 7. фебруара 1992. године. Тај Споразум о претапању Европске заједнице, која је створена 1957. године од стране шест држава (Француска, Немачка, Италија, Холандија, Белгија и Луксембург) да олакша економску сарадњу и спречи могуће будуће сукобе првенствено између Немачке и Француске, у Европску унију садржао је и клаузулу о стварању јединствене европске валуте – евра. Споразум у Мастрихту је, дакле, створио нову економску и монетарну унију, координирану спољну политику, али без фискалне уније, што се двадесет година касније показало као дефектно и кобно.

Идеја увођења нове валуте, евра, заснивала се на стабилности немачке марке, на

ниском годишњем државном дефициту (три одсто БДП), на ограниченом укупном државном дугу (60 одсто БДП) и на одржавању ниске инфлације. Готово религиозно веровање да до кризе у еврозони неће и не може доћи допринело је огромним проблемима у којима се еврозона тренутно налази.

Евро је постао стварност првог јануара 1999. године и 17 чланица ЕУ су до сада прешле на коришћење евра. За евро је задужена „Европска централна банка“ (ЕЦБ) са седиштем у Франкфурту. Преосталих десет земаља од 27 чланица ЕУ морају да испуне горе наведене услове из Споразума у Мастрихту да би се учланиле у еврозону. Велика Британија и Данска су успеле да преговорима постигну одређена изузећа од генералних захтева, а Шведска је на референдуму из 2003. године одбацила улазак у еврозону. Интересантно је напоменути да су одлуке у вези са придруживањем ЕУ или еврозони углавном одбијане на референдумима, те такозвана „ЕУ елита“ никако не подржава овај највиши облик демократског одлучивања. Толико о демократији у ЕУ.

Еврозона је доживела процват у периодима од 1999. до 2001. године и од 2005. до 2007. године, али је имала озбиљне кризе од 2002. до 2004. године и од 2008. до 2009. године. Садашња egzистенцијална криза еврозоне је започела у Грчкој пре две године, па се убрзо проширила на Ирску и Португалију, а тренутно озбиљно прети Италији и Шпанији, као и другим земаљама у ЕУ, укључујући Белгију и Француску. Изостанак фискалне уније која би контролисала не само глобалну економску политику у ЕУ, већ и економску политику у свакој од чланица, омогућила је да неке чланице као Грчка створе неodrживе дугове. Томе су допринели и политички лидери Немачке и Француске, који су и сами кршили критеријуме утврђене Споразумом у Мастрихту, и то без икаквих санкција. Реа-

У економском погледу Словенија више није држава, већ само регија Европске уније... 70 одсто извоза иде у Унију, она води рачуна о порезима и систему, о новцу се старају у Франкфурту, а граница одавно нема

ЈОЖЕ МЕНЦИНГЕР,
први министар економије у словеначкој влади

говања чланица ЕУ на кризу у Грчкој, поготово Немачке, дошла су касно и било је очигледно да чланице ЕУ не желе да поделе одговорност за насталу дужничку кризу. Поготово не француске и немачке банке власнице грчких државних обвезница. Немачка је одговорност упорно пребацивала на тзв. PIIGS земље: Португалију, Ирску, Италију, Грчку и Шпанију, којима су наметнуте изузетно оштре мере за санирање дужничких криза: драстично повећање пореза; смањење државног издвајања за пензије, здравство, школоство и одбрану; отпуштање великог броја државних службеника; продаја природних ресурса и имовине у државном власништву итд. Овим мерама је највише била погођена средња класа чији се животни стандард драстично снижио. Ове мере су довеле до дубоке економске рецесије у Грчкој, те се предвиђа пад привредне производње за 5,5 одсто БДП у 2011. години. Плате су пале за 14 одсто у Грчкој, за седам одсто у Португалији и Ирској, за пет одсто у Шпанији, три одсто у Италији и око један одсто у Немачкој.

Док је већина чланица ЕУ или упала у дубоку дужничку кризу или се налази на ивици рецесије, показало се да је Немачка имала највећу корист од стварања еврозоне. „Европска централна банка“ (ЕЦБ) је проценила да је Немачка далеко конкурентнија не само у односу на друге чланице еврозоне, него је постала економски цин и у односу на најразвијеније земље света. Немачки извоз је скочио за 18 одсто у периоду од августа 2009. до маја 2011. године. Зато не зачујује податак да се баш Немачка највише противи дугорочним решењима која би могла да извуку еврозону из кризе, као што је увођење еврообавезница, јер сматра да би онда она била принуђена да бар делимично покрије дугове PIIGS земаља.

НЕМАЧКА ЕВРОПА Решење политичке, економске и фискалне кризе у еврозони није

Не жели да спасава чланице еврозоне које су упале у дужничку кризу: Марио Драги (Mario Draghi), председник „Европске централне банке“

Пореди ЕУ са бившим Совјетским Савезом, а бриселску бирократску „елиту“ са Централним комитетом Комунистичке партије, кога нико није бирао, а који доноси одлуке о животу милиона: Вацлав Клаус, председник Чешке

ни на видику. ЕУ је морала да позове и „Међународни монетарни фонд“ (ММФ) у помоћ. Полазећи од чињенице да су грађани, привреда и државе презадужени, и да је достигнут плафон у могућности задуживања, реално нема начина да се отплати ни интерес на ове кредите, а поготово не главница. Како је циљ да се укупна задуженост смањи, то је могуће остварити само на два начина: први је да се допусти да дужници банкротирају, што доводи и до банкротирања банака поверилаца, а и до колапса целокупне финансијске економије. То Запад тренутно не може себи да приушти. Други начин је да се настави са убав-

цавањем новца у систем и са спасавањем првенствено банака, што доводи до обезвређивања водећих валута. Оба ова решења су тешка. Све до сада предузете мере су половичне и не представљају ништа друго него шутирање конзерве низ пут. Крајњи резултат оваквог приступа је да ће сваки будући покушај решавања нагомиланих проблема бити још тежи.

И закључци који су донети на састанку чланица ЕУ у Бриселу 8. и 9. децембра 2011. године су нажалост половични и сигурно не воде ефикасном решењу кризе. Инвеститори постављају питања дали је могуће решити проблем дуговања PIIGS земаља пре Божића, и одговор је да је то немогуће. Пакет који је усвојен у Бриселу захтева строжију фискалну и финансијску дисциплину у националним буџетима, али се не види на који начин то може да се спроведе. Сложиле су се да пребаци додатних 200 милијарди евра у ММФ, у стабилизациони фонд, а из њега би се одобравали кредити чланицама ЕУ које су у фискалним проблемима, али то је далеко од реалне суме која би била неопходна.

Само ЕЦБ може да штампа евро, повећа ликвидности европских банака и тако смири инвеститоре. Међутим, Марио Драги (Mario Draghi), председник ЕЦБ-а, који је предузео мере да помогне ликвидности банака, не сматра да је улога ЕЦБ-а да спасава чланице еврозоне које су упале у дужничку кризу, јер би то довело до повећане инфлације или чак и хиперинфлације. Немачка још увек памти Вајмарску хиперинфлацију из 1923. године, која је поспешила долазак Хитлера на власт 1932. године.

Нема начина да додатно задуживање држава води решењу, јер су оне већ биле презадужене пре ове интервенције. Све је то последица чињенице да је финансијска економија прерасла сваку реалну економију и да финансијском и књиговодственом „гимнастиком“ не може на дуго да се одложи судар

са реалношћу: финансијски систем који тренутно постоји у свету је пред неминовним распадом.

Зато већи број познатих светских стручњака сматра да ће Грчка кад-тад бити принуђена да прогласи банкротство. Неки јој препоручују да то уради што пре, да изађе из еврозоне и врати драхму. Са дугом од преко 350 милијарди евра, што представља око 165 одсто БДП, Грчка нема много избора. Имајући у виду да се дуг преко 160 одсто БДП сматра „смртном зоном“, Грчка би већ банкротирала да није било интервенције од стране ЕУ и ММФ-а у мају 2010. године у вредности од 110 милијарди евра. Питање је да ли ће ова интервенција заиста помоћи Грчкој. И друге PIIGS земље су у сличној ситуацији, те ће вероватно бити принуђене да пролазе кроз сличне мере као и Грчка. Земље ЕУ које су дуго имале фискалну оцену ААА (Standard & Poor's rating), као што су Француска, Белгија, Словенија и друге, могу то убрзо да изгубе. Словенија, чији је спољашњи дуг некада био на нули, за само три године је успела да се презадужи, те је јавни дуг нарастао на 36 одсто БДП-а, односно на 10 милијарди евра.

Политичка, економска и фискална криза у којој се еврозона налази неминовно доводи до дугорочне рецесије, те су дугорочне прогнозе за опстанак еврозоне веома неповољне. Француски председник Саркози је изјавио да је британски вето на недавном ЕУ Самиту већ створио две Европе. Британија је за сада одбила да буде део нечега што се све чешће назива „немачка Европа“. Уочљиво је убрзано раслојавање ЕУ на економски јаке и стабилне земље (Немачка и донекле Француска), земље које још нису упале у дужничку кризу (Аустрија, Холандија...) и земље које су у дубокој економској кризи (PIIGS земље, Бугарска, Румунија, Мађарска, Балтичке земље). Стагнација ЕУ може потрајати и читаву деценију, као што се догодило у Јапану.

Дугорочне прогнозе о томе да ли ће ЕУ уопште преживети ову кризу такође су неповољне. Сведоци смо како је недавно Немачка уз сагласност Француске издиктирала осталим чланицама ЕУ фискалну и буџетску политику. То је само почетак: диктат економски и политички снажне Немачке може врло лако да се прошири и на све остало у ЕУ. Последице оваквих заокрета су већ видљиве: 80 одсто Норвежана је против уласка у ЕУ, 90 одсто Швеђана не жели приступање еврозони, Пољска неће разматрати приступање еврозони пре 2015. године, а у Аустрији се прикупљају потписи за иступање из ЕУ јер Бриселу пребацују да се претвара у „деспотију на путу ка диктатури“. Савез противника ЕУ у Аустрији као главне разлоге за иступање из ЕУ наводи „недемократски развој споразума“ Уније, неолиберално схватање привреде, учешће ЕУ у мисијама НАТО, као и трансформација ЕУ у „савезну државу“.

Онда се мора поставити кључно питање: шта је данас ЕУ и како ће она изгледати сутра? И да ли ће се од децентрализоване, просперитетне и демократске ЕУ по диктату Немачке ићи ка централизованом, недемократској творевини у којој ће једна земаља (Немачка) бити доминантна економска и политичка сила, под чијом ће гвозденом пеницом бриселска бирократска „елита“ доносити одлуке о животу милиона људи, који се неће питати ни о чему.

У КАНЦАМА ГЛОБАЛИЗАЦИЈЕ Из горе наведеног јасно произлази да је ЕУ брод који тоне. Србија при доношењу одлуке да ли да и даље настави процес придруживања ЕУ мора добро да размисли и сагледа реалну слику ЕУ, јер они идеали на којима је створена ЕУ одавно већ не постоје, 20 протеклих година релативног просперитета ЕУ се неће ускоро поновити, а следећих 20 година могу да доведу до страховитих ломо-

Председник Тадић, његова влада и присталице су се до те мере заглибили у ЕУ бласто да су угрозили судбину и живот сто хиљада Срба на Космету

Док се о питањима од значаја за милионе људи у ЕУ одлучује у уском кругу бриселских бирократа, дотле се суверене државе распарчавају на „европске регије“ које ни политички, ни економски не могу да парирају моћној бриселској бирократији

ва у еврозони или до стварања „немачке ЕУ“ у којој Србија нема шта да тражи.

Чешки председник Вацлав Клаус, познати економиста и евроскептик, у недавном говору рекао је да ЕУ, захваћена дужничком кризом, не представља више узор на који треба да се угледа остатак света. Клаус чак пореди ЕУ са бившим Совјетским Савезом, а бриселску бирократску „елиту“ са Централним комитетом Комунистичке партије, кога нико није бирао, а који доноси одлуке о животу милиона. Он наводи да је дошло до великих промена у свету и да су се појавили нови економски центри, као што су Кина, Индија и Бразил, са убрзаним економским растом. Изгледа да то ЕУ не схвата или не жели да схвати. ЕУ нема дугорочни план развоја, више се троши него што се инвестира, запада се у дугове, а не штеди, више се одмара, а мање ради. „Криза еврозоне је логична последица дешавања у ЕУ у задњих неколико година и представља само видљиви врх леденог брега који је био невидљив испод површине воде.“

Све је јасније да се дуж Европе поново повлаче неке замишљене линије и земље се деле на земље првог реда, земље другог реда, и неке које нису заслужиле да буду чланице

те „просвећене Европе“, где свакако спада и Турска, којој се на неки начин, а за утеху, препушта већи део Балкана као интересна зона. Из овога јасно произлази да Србија не треба да ускаче у тај Титаник, већ да треба то задовољство да препусти Хрватској, милионици Немачке. Треба свакако похвалити Немачку да наставља да подржава своје савезнике из Другог светског рата, за разлику од САД-а и Велике Британије. Србија такође не треба да дозволи да је силом или миоом угурају у интересну зону Турске. То смо већ испробали и никако нам се није свидело.

Нажалост, председник Србије Борис Тадић наставља са неодговорном и може се рећи сулудом политиком да ЕУ нема алтернативу. Неко треба да му дошапне да само смрт нема алтернативу. Тадић је потврдио ову апсурдану политику и на седници Главног одбора Демократске странке (ДС), и поред тога што му је недавно канцеларка Меркел одржала лекцију и понизила и њега и Србију. Али је он упоран: „И када су у питању економска будућност, и наука, и образовање, и Косово, и у свим другим доменима, немогуће је замислити да Србија буде успешна без корачања ка ЕУ“. Потпуно невероватни и ирационални ставови! Ово све више личи на неки псеудо-

религиозни прилаз ка будућности Србије или је пројект ЕУ насилно наметнут Србији. Тадић је највероватније упао у канце глобализације или тзв. „меке окупације“, али то не може да буде оправдање за њега јер државник са интегритетом, моралом и етиком, увек има излаз – да да оставку!

Потребно је поменути да чак и уколико Србија добије кандидатуру 2012. године, то само значи да ће бити стављена на листу чекања до неке 2019. или чак 2021. године! Да би доспела на ту листу која јој апсолутно ништа не доноси, Србија мора да да све, укључујући и експлицитно признање независности Косова.

Требало би нагласити да је БЈР Македонија кандидат од 2005. године, Турска која је започела преговоре 2005. године схвата да они представљају чисто замајавање, да нема жеље да се Турска пусти у ЕУ, те ће можда и одустати од овог процеса. Абдулах Гул, турски председник, такође је оптужио ЕУ да је одговорна што је због свог „немара“ дозволила да страшна криза захвати еврозону.

ПРЕВАСПИТАВАЊЕ СРБИЈЕ

Одавно је јасно да се ЕУ и генерално Запад не доноси фер према Србији, и да је врло вероватно да ће нови захтеви бити постављени, као што је одвајање Војводине и Рашке. Из нама непознатих разлога, Србија према плану Запада мора да буде понижена, слоњена и на коленима! Изгледа да је дугорочно на делу план да се српски фактор на Балкану маргинализује, те се отуда подржава сепаратизам и давање територија другим народима на историјским српским просторима (док се истовремено подржавају европске интеграције). Подржава се формирање посебних нација и посебних језика, а затим се откидају од српског националног бића, и у самој Србији се ради на уништењу националног идентитета и стварању нове другосрбијанске елите, којој ће лако моћи да се наметне вазални положај.

Весна Џинић, некадашња директорка Агенције за осигурање, санацију и стечај банака, заједно са Божидаром Ђелићем одговорна је због покушаја да се неколико милиона евра Фонда за дијаспору који су били депоновани у тадашњој „Беобанци“, убаце у стечајну масу и тиме спречи враћање средстава Фонду

Појам „меке окупације“ се лако схвата ако се укаже на директне последице добровољног урушавања свих стубова суверене државе: српска држава не зна које су јој границе, српска војска још постоји само на папиру, као и производња оружја од чега се некада веома добро зарађивало, брутална приватизација је уништила привреду, по налогу се динар држи високо да би се омогућио несметани увоз а урушио извоз, пољопривреда је на издисају, земља је презадужена, банкарски систем је препуштен странцима, као и многи други битни системи, болошке реформе су уништиле некад изванредно образовање на свим нивоима, а наука не постоји. Природне ресурсе продају будзашто странцима,

као и медије, тако да је информациона цензура потпуна. Само од 2008. године је око 400 хиљада грађана остало без посла, а затворене су хиљаде фирми. Да нема дијаспоре, која годишње шаље око пет милијарди долара, Србија би већ давно банкротирала и преселила се у земље трећег света. Ако се настави ова сууда путања, Србији је све извеснији дужнички колапс привреде и становништва, који и даље настоје да реше новим задуживањима и кредитима са високим каматама.

Ако је икада и било сумње да је Србија под „мекком окупацијом“, поверљиве депеше које је објавио Викиликс то несумњиво потврђују. Из депеша се јасно види да су скоро сви актери на српској политичкој сцени ишли по своје „мишљење“ у стране амбасаде, где су добијали дужу или краћу „листу“ захтева које су морали да испуне, односно где су им објашњаване „стратегije“ како да се уништи српски банкарски систем, како да се српска привреда доведе на просјачки штап бруталном приватизацијом, шта треба да буде српска спољна политика, и како да се Срби убеде да им Косово није никако важно и да је само препрека за „просперитетну“ будућност у ЕУ.

Нарочито је интересантна депеша Џорџа Мулинекса из 2001. године, у којој се Весна Џинић, под плаштом „бриге“ у ствари дају упутства за уништење српског финансијског сектора. Весна Џинић, која је у „Народној банци“ Србије када је Динкић био гувернер била на функцији директора Агенције за осигурање, санацију и стечај банака је наравно само мали играч, а уништавање финансијског сектора по овом диктату су брутално спровели Лабус, Динкић, Ђелић, и низ других актера, који су најлош још на политичкој сцени, а требало би да су давно иза решетака. Весна Џинић је заједно са Ђелићем одговорна због покушаја да се неколико милиона евра Фонда за дијаспору који су били депоновани

у тадашњој „Беобанци“, убаце у стечајну масу и тиме спречи враћање средстава Фонду.

Зашто то Тадић не схвата или зашто се прави да то не схвата, на то питање српски народ мора да одговори на следећим изборима. И поред „меке окупације“ и пројекта „преваспитавања“ српског народа, изгледа да свест о овоме што се дешава почиње да продире до широких народних маса, а нарочито до младих, те је вероватноћа да ће владајући режим опстати још неко време, минимално. На пројекту брисања српског националног бића, а нарочито на преваспитавању српске омладине, радило је и још увек ради на хиљаде „невладиних организација“ које су финансиране из иностранства, предвођене добро плаћеном „другосрбијанском елитом“ и подржане од продатих и корумпираних медија.

Уместо погубног „безалтернативног“ придруживања ЕУ, Србија мора да повећа сарадњу и трговинску размену са БРИК земљама (Бразил, Русија, Индија, Кина), које су у економском успону. „Голдман Сакс“ прогнозира да ће БРИК земље обезбедити 98 одсто раста средњој класи до 2030. године. Аутори овог чланка већ три године заступају тезу да је једини излаз за Србију да се придружи БРИК земљама, како је то урадила Јужна Африка. Додатна шанса за Србију је формирање Евроазијске економске уније, у коју улазе Белорусија, Казахстан, Киргистан, Таџикистан и Руска Федерација, а могућа су даља проширења.

ИЗДАЈА НА КОСОВУ Председник Тадић, његова влада и присталице до те мере су се заглабили у ЕУ благо да су угрозили судбину и живот сто хиљада Срба на Космету, али и опстанак саме Србије. Стратегијом да придруживање ЕУ нема алтернативу, Тадић је допустио да буде стратегијски матиран и омогућио да ЕУ, која заиста нема намеру да се даље проширује, континуира уцењује Србију. Послушно

је испуњавао све неморалне захтеве ЕУ заборављајући на достојанство, националне интересе, суверенитет, па је чак више пута погазио и Устав Србије. Послао је др Караџића и генерала Младића у Хаг, одакле се неће вратити. Прогурао је у Скупштини резолуцију о Сребреници која жигосе Србе као највеће злочинце после Другог светског рата. Дозволио да се донесе погубни Статут Војводине, која све више личи на „европску регију“, а све мање на српску покрајину. Извињавао се и коме је требало и коме није, а да у томе није било реципроцитета. Пристао је на долазак ЕУЛЕКС-а на Космет, противно савету из Москве, противно УН Резолуцији 1244, чиме је почело пузајуће признавање независности Космета. То имплицитно признавање је кулминирало Споразумом о успостављању „интегрисаних“ граница између Србије и Космета, које никако није прихватљиво за Србе на северу Космета.

Да би спречили понављање погрома који се десио 2004. године, Срби на северу Космета су подигли барикаде на којима не бране само северни део Космета, него се на барикадама брани опстанак Србије као независне и суверене државе. Уместо да стане на њихову страну и да им се придружи на барикадама, Тадић позива Србе да се повуку са барикада и то све да би удовољило захтевима канцеларке Меркел, уз: Зи хајл. По ко зна који пут немачки и аустријски војници се налазе на српској територији са пушкама и тенковима упереним на голоруче Србе! Немачким и аустријским војницима није

место на Космету, с обзиром на злочине које су њихови дедови и очеви починили у Првом и Другом светском рату.

Озлоглеђеност Срба на северу Космета због Тадићеве издаје је била толика да су сакупили чак 50 хиљада потписа у петицији за добијање руског држављанства. Такође су поднели и кривичну пријаву против арогантног и надобудног Борка Стефановића, за угрожавање територијалне целовитости Србије и шпијунажу, јер је водио катастрофалне преговоре са Приштином и доносио штетне одлуке, а да о томе нису били консултовани ни Срби са севера Космета, ни српска Скупштина, ни Влада.

Да се ништа не дешава случајно, и да је Тадићу и српској „елити“ већ одавно предочен план за отимање Космета, јасно се види из поверљивих депеша које је објавио Викиликс, и које већина медија у Србији упорно прећуткује. Недавно је под покровитељством „Печата“ одржана трибина поводом објављивања Врзићеве књиге „Викиликс: тајне београдских депеша“. Поводом ове књиге, Коштуница наводи у „Печату“:

„Да би преговори о Косову са становишта Запада добили жељени исход било је потребно, наравно тајно, а не јавно укључити велики део београдских власти у овај подухват, упослити и неке од највиших државних званичника на пословима и задацима филијале Стејт департмента, америчке амбасаде у Београду. Викиликс је практично једним потезом учинио да све оно што је било тајно постане јавно... Посебну пажњу привлачи и

изузетно је важан у Врзићевом књизи одељак под насловом „Стратегија К1 (Косово – споразум и последице)“. Реч је овде о стратегији америчке амбасаде формулисаној у депешама из 2006. године. Та стратегија је на делу до данас и своди се на то како да се Срби убеде да им Косово није важно. Стратегија је формулисана у тренутку када су започели преговори о будућем статусу Косова и најсажетије изложена има четири фазе: 1) Утицај на избор кооперативне, демократске владе, 2) Смиривање српске реакције на отмицу Косова, 3) Поткупљивање постковоске Србије и 4) Усмеравање Србије ка евроатлантским интеграцијама. Текући новогор западне дипломатије је још једноставнији и сводио се на то да Косово изгубљено, а на званичној Србији је да припреми јавност на тај губитак, објашњавајући јој да се губитак претвара у добитак чим Србија препозна своју евроатлантску будућност“.

Овоме заиста нема шта да се дода.

ОДГОВОРНОСТ И ОСТАВКЕ

После недобијања толико жељеног места на ЕУропској листи чекања, потпредседник владе Ђелић, који је био задужен за европске интеграције је дао оставку. Може се дискутовати да ли је то урадио јер је човек од интегритета или зато што мишље први напуштају брод који тоне. Ни Тадић, ни влада нису имали ни толико интегритета. Тадић чак тврди да није тренутак да се преиспитају личне одговорности. Ако сада није, када ће бити?

Очигледно је да је дошло до сукоба на Главном одбору Демократске странке, што је процурило у јавност, где је један од претендента за Тадићево место, садашњи градоначелник Београда Драган Ђилас, пробао да свали кривицу на Вука Јеремића и Горана Богдановића. Ова двојица су по најмање криви, и Јеремић је обављао добар посао као министар иностраних послова.

Кривица свакако лежи на творцима апсурдне и погубне политике да ЕУ нема алтернативу, јер наводно улазак у ЕУ нуди благостање у свакој сфери!? Довољно је проучити примере Грчке, Ирске и Португалије, па да се види о каквом је „благостању“ реч. Прича о ЕУ је била обична фатаморганна, шарена лажа за малу децу, осмишљена да се обману грађани Србије и преведу „жедни преко воде“.

Зато главни протагонисти ове пропаале политике треба под хитно да следе пример Ђелића и дају оставке: целокупна влада на челу са премијером Цветковићем и председником Тадићем. Може да им се деси да буду оптужени за кривично дело подривања Устава и угрожавања територијалног интегритета Србије.

Надамо се да ће нови избори на свим нивоима довести нове људе који ће коначно почети да раде у интересу српског народа и српске државе, који ће поништити капитулантске споразуме са Приштином, замрзнути процес приступања ЕУ, увести нову политику да једино Србија нема никакву алтернативу, и радити на отимању Србије из канци глобализма.

О АУТОРИМА ЧЛАНКА

Др ЈАСМИНА ВУЈИЋ

РОЂЕНА У ЛОЗНИЦИ, НАУЧНИК И СТРУЧЊАК СВЕТСКОГ ГЛАСА У ОБЛАСТИМА РЕАКТОРСКЕ ФИЗИКЕ, МОДЕРНИХ МЕТОДА ЗА АНАЛИЗУ И ДИЗАЈН НУКЛЕАРНИХ РЕАКТОРА, И ПРИМЕНУ ЗАЧЕЊА У МЕДИЦИНИ И ИНДУСТРИЈИ, КАО И СПРЕЧАВАЊА ШИРЕЊА НУКЛЕАРНОГ МАТЕРИЈАЛА, ПРОГРАМСКИ ПАКЕТ КОЈИ ЈЕ ОНА РАЗВИЛА 1992. ГОДИНЕ (STRAN2) ЈЕ ТАДА БИО КУПЉЕН ОД СТРАНЕ НЕКОЛИКО КОМПАНИЈА, УКЉУЧУЈУЋИ „GENERAL ELECTRIC“ (USA) И „ТОШИБУ“ (TOSHIBA, JAPAN). ОД 2009. ГОДИНЕ БИЛА ЈЕ ДЕКАН-РУКОВОДИЛАЦ (CHAIRMAN) ФАКУЛТЕТА ЗА НУКЛЕАРНУ ТЕХНИКУ НА КАЛИФОРНИЈСКОМ УНИВЕРЗИТЕТУ У БЕРКЛИЈУ, КАО ПРВА ЖЕНА ДЕКАН КОЈА ЈЕ ИМАЛА ОВУ ДУЖНОСТ НА ЈЕДНОМ ОД ФАКУЛТЕТУ ЗА НУКЛЕАРНУ ТЕХНИКУ У САД-У. АУТОР ЈЕ ПРЕКО 250 НАУЧНИХ РАДОВА, ОД КОЈИХ ЈЕ ПРЕКО 70 ОБЈАВЉЕНО У ВОДЕЋИМ СВЕТСКИМ НАУЧНИМ ЧАСОПИСИМА, ДУГОГОДИШЊИ ЧЛАН НЕКОЛИКО КОМИСИЈА ЗА НАДЗОР СИГУРНОСТИ РЕКТОРСКИХ ПОСТРОЈЕЊА У КАЛИФОРНИЈИ. ОДРЖАЛА ЈЕ БЛИЗУ 150 ПРЕДАВАЊА ШИРОМ СВЕТА. ТАКОЂЕ ЈЕ БИЛА ЈЕДАН ОД ОСНИВАЧА И ПРВИ ДУГОГОДИШЊИ ПРЕДСЕДНИК УДРУЖЕЊА ЕЛЕКТРОИНЖЕЊЕРА НАШЕГ ПОРЕКЛА У САД-У. ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ЈОЈ ЈЕ ДОДЕЛИЛА ПЛАКЕТУ „ТЕСЛА“ 2006. ЗА ЗАСЛУГЕ У ПРОМОВИСАЊУ У САД-У ТЕСЛИНОГ ИМЕНА И ДЕЛА, КАО И ОСТАЛИХ НАУЧНИКА СРПСКОГ ПОРЕКЛА.

Др ВОЈЛИН ЛОКСИМОВИЋ

РОЂЕН, ОДРАСТАО И СТЕКАО ОБРАЗОВАЊЕ У БЕОГРАДУ. КАО ДЕТЕ БИО ЈЕ СВЕДОК НЕМАЧКОГ И АНГЛОАМЕРИЧКОГ БОМБАРДОВАЊА БЕОГРАДА. ПОШТО ЈЕ 1961. ГОДИНЕ СТЕКАО ДИПЛОМУ ЕЛЕКТРОТЕХНИЧКОГ ФАКУЛТЕТУ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ РАДИО ЈЕ У СРБИЈИ КАО ИНЖЕЊЕР НУКЛЕАРНЕ ФИЗИКЕ. А 1965. ГОДИНЕ ЕМИГРИРАО ЈЕ У ВЕЛИКУ БРИТАНИЈУ И ЗАПОСЛИО СЕ У НУКЛЕАРНОЈ ИНДУСТРИЈИ. ДОКТОРАТ ИЗ НУКЛЕАРНИХ НАУКА СТЕКАО ЈЕ НА ИМПЕРИЈАЛНОМ КОЛЕѢУ УНИВЕРЗИТЕТА У ЛОНДОНУ. ГОДИНЕ 1970. ДОСЕЛИО СЕ У САД, ЧИЈЕ ЈЕ ДРЖАВЉАНСТВО СТЕКАО 1976. АУТОР ЈЕ ПРЕКО 125 СТРУЧНИХ ПУБЛИКАЦИЈА, ПРЕДСТАВЉЕНИХ НА РАЗЛИЧИТИМ МЕЂУНАРОДНИМ КОНФЕРЕНЦИЈАМА; ПРЕ ПЕНЗИОНИСАЊА БИО ЈЕ МЕЂУНАРОДНО ПРИЗНАТИ СТРУЧЊАК ЗА НУКЛЕАРНУ БЕЗБЕДНОСТ, ПРОЦЕНУ РИЗИКА, МЕНАѢЖМЕНТ РИЗИКА И НУКЛЕАРНУ РЕГУЛАТИВУ. ПРЕ 20 ГОДИНА ПОСТАО ЈЕ СРПСКО-АМЕРИЧКИ АКТИВИСТА, УКЉУЧУЈУЋИ И ПРЕСЕДАВАЊЕ КОНГРЕСОМ СРПСКОГ УЈЕДИЊЕЊА. АУТОР ЈЕ НЕКОЛИКО КЊИГА О КОСОВУ, АМЕРИЧКОЈ СПОЉНОЈ ПОЛИТИЦИ И РАДИКАЛНОМ ИСЛАМУ.

АУТОРИ ОВОГ ЧЛАНКА ВЕЋ ТРИ ГОДИНЕ ЗАСТАЈУ ТЕЗУ ДА ЈЕ ЈЕДИНИ ИЗЛАЗ ЗА СРБИЈУ ДА СЕ ПРИДРУЖИ БРИК ЗЕМЉАМА, КАКО ЈЕ ТО УРАДИЛА ЈУЖНА АФРИКА